

GESPREK MET ANNA VERCAMMEN EN DOMINIQUE COLLET N.A.V. 'MEISJES VAN KRIJT'

Anna en Dominique, beide theatermaaksters, hadden voor 'Meisjes van krijt' nog nooit artistiek samengewerkt. Het was door de gezamenlijke fascinatie voor het boek 'De kinderen van Calais' van Lara Taveirne dat ze voor deze productie samen kwamen.

Dominique – grote lezer van nature – had Lara's roman gelezen en was meteen geïnspireerd om het verhaal op theater te brengen. Anna, die Lara reeds lang kent van haar thuisstad Brugge en haar werk sowieso volgde, las eveneens gretig het boek. Zelf had ze niet meteen de link naar een theaterbewerking gelegd, maar dat kwam er snel na een gesprek met Dominique op aanraden van een gezamenlijke collega.

Wat Dominique onmiddellijk aantrok in het boek was de combinatie van kinderen en volwassenen in een sterk verhaal. Als docente en coördinator van de theaterateliers van KOPERGIETERY, is dat een gedroomd scenario dat je niet vaak tegenkomt. Ook inhoudelijk was ze gefascineerd door de thematiek van onvoorwaardelijke vriendschap en onafscheidelijkheid tussen meisjes. Erg herkenbaar. 'Mama' is je eerste grote liefde, maar later kan dat op een vriendin geprojecteerd worden. "Wat wij delen is van zo'n intensiteit en waarde!". De puberteit is echter ook de leeftijd waarop je voor de eerste maal verliefd wordt, en dat kan vriendinnen uit elkaar trekken. Daarnaast was de – in de roman – problematische moeder-dochter relatie interessant. En uiteraard: Lara schrijft zeer mooi. Op een heel eenvoudige manier weet ze een hele wereld op te roepen. Het beeldende, dat was ook wat Anna ervaarde bij het lezen. Ze zag een hele film aan zich voorbij trekken.

'Meisjes van krijt' is wellicht een minder literaire voorstelling geworden dan men zou verwachten van een romanbewerking. Aanvankelijk was het literaire karakter van de theatertekst, die Lara zelf schreef, groter. Maar een literaire taal bleek het verhaal minder aanschouwelijk en bevattelijk te maken op het podium. Ze wouden meer openheid creëren, ook naar een jong publiek toe. Samen maakten ze de keuze om meer visueel te werken. Theater heeft immers andere wetmatigheden dan literatuur. De beeldtaal van bv. de kliffendans kan je zien als een visualisering van Lara's woorden.

In een eerste werkfase, zochten Anna, Dominique en Lara naar het vertelperspectief, de personages en verhaallijnen. Ze spitsten zich toe op Lilith, (de overleden) Violaine en Vieux-Rose (Roos in het stuk), een logische keuze gezien de cast van twee volwassen spelers, de 9-jarige Jeanne en de 13-jarige Suza. Later herwerkte Lara haar eerste theaterversie naar het perspectief van de volwassen, zwangere Vieux-Rose die terugblijkt op haar leven en wil weten hoe het nu verder kan. De monologen werden directer in taal, het visuele karakter kwam sterker naar de voorgrond. In een latere werkfase, heeft Lara haar tekst heel genereus 'losgelaten'. Daarmee ging de makersploeg verder aan de slag.

Theatermaker Simon D'Huyvetter werd omwille van zijn visuele inzicht en denken gevraagd om als coach mee te werken. Dominique en Anna wouden de suggestiviteit, hardheid, sensualiteit laten zien en voelen, in plaats van enkel in woorden te vertellen. Simon kon die beeldtaal mee helpen creëren. Ook het feit dat hij veel ervaring heeft in het artistiek werken met kinderen was heel belangrijk. Samen met vormgeefster en costumière Griet Herssens werd een heel compatibele ploeg samengesteld.

De keuze voor Jeanne en Suza lag al van voor de start vast. Dominique kende hen goed via de theaterateliers. De 9-jarige Jeanne kan iets wat weinig kinderen van haar leeftijd kunnen op scène. Ze heeft een soort maturiteit en een inherent theatraal bewustzijn, ook al is ze – eens af scène - heel speels. Jeanne staat ook ontzettend graag op het podium. Suza, fysiek een ongelooflijk sterke persoonlijkheid, deed al behoorlijk wat podiumervaring op in de voorstellingen *Rauw* en *Horses* van kabinet k. Net als Jeanne, is ze zonder meer gepassioneerd door theater en weet ze goed wat ze doet op scène. De zware thematiek die in de voorstelling zit, heeft nooit doorgewogen, het is duidelijk dat voor hen het spelplezier en het theater maken an sich primeert. Fantastische meisjes om mee te werken.